

ΜΑΥΡΙΔΑ

Σύννεφα μαύρα ἐπλάκωσαν μὲ χαλασμοῦ φοβέρα
Καὶ μανιασμένα σκέπασαν τὸ ζαφειρένιο φῶς.
Καὶ τί πυκνά ἂν σωριάζονται τὴ λάμψη νὰ θαμπώσουν,
Πίσω τους πάντα ἀνέγγιχτος δὲ μένει ὁ οὐρανός ;

Στιβάζονται, στιβάζονται, παλεύουν μεταξύ τους,
Τὰ φουσκωμένα τους πλευρὰ ἀνοίγουν κι ὁ σωρὸς
'Ο μαῦρος, λυώνει, χάνεται . . . Τὰ ζαφειρένια πλάτια
Γελοῦν ὡς πρὶν γαλήνια μὲ τὸ τρανὸ τους φῶς !

ΚΑΒΑΡΕΤΗ ΔΗΛΙΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΚΡΙΣΗ

Ἀφιερώνεται τοῦ Δ. Α. ΤΣΙΜΠΟΥΚΗ, στὸ Βόλο

'Ο φίλος μου ὁ Ἄλεξάντρ Ἰβάνοβιτς— σπουδάζουμε κ' οἱ δυὸ μας ἀπάνω κάτω τὰ ἴδια, βυζαντινολογοῦμε κ' οἱ δυὸ— ἤρθε νὰ μὲ διῆ προχτὲς τὸ βράδι, κάθησε στὴν πολθρόνα τὴν κόκκινη, κοντὰ στὸ τραπεζάκι τοῦ σαλονιοῦ, ὅπου καθότανε κάθε φορά, πῆρε δίπλα στὸ τεψὶ ἓνα τσιγαράκι, τῶκοψε στὴ μέση— ἔτσι τὸ συνήθιζε— ἀναψε τὸ ἓνα τὸ μισὸ κι ἀρχίσαμε τίς κουβέντες. Πολὺ μοῦ ἀρέσει νὰ κουβεντιάζω μὲ Ῥούσσοις. 'Ο Ῥωμῖς, ἂν καὶ φωνάζει κάμποσο, ἂν καὶ μωρολογᾷ γιὰ χίλια δυὸ πράγματα, ὥστόσο τὰ βασιτᾶ ὄλα μέσα του, ὄλα τὰ σημαντικά, ὄλα τὰ δικά του, τᾶχει κρυφὰ καὶ κρυμμένα στὰ ὕλλα τῆς καρδιάς του, λίγα σοῦ λείει τὸ κάτω κάτω καὶ πολὺ πιῶτερα συλλογιέται. 'Ο Ῥούσσοις, μυστικὸ δὲν ξέρει τί θὰ πῆ, σοῦ τὰ ξεφουρνίζει ὄλα ὅζω μεμιάς, τρελαίνεται γιὰ ὀμιλίες κ' εἶναι ἄξιος νὰ τὸ στρώση ἀλάκαιρη τὴ νύχτα κι ἀκόμη τὸ πρωτὶ, νὰ σοῦ ἀραδιάζῃ ἄρατα θέματα, μάλιστα νάρχιση νὰ σοῦ ἑομολογηθῇ τὰ καθέκαστα ποῦ τὸν ἀφοροῦνε. Μὲ τὸ στόμα του ἀνοίγει ἀμέσως τὴν καρδιά του.

'Ο Ἄλεξάντρ Ἰβάνοβιτς εἶναι καλός, ἥσυχος, πανάγαθος ἄθρωπος. Δὲν εἶναι δὲ καὶ τόσο μωρόλογος, ποῦ νὰ σοῦ ξενοχτίση γιὰ νὰ σοῦ ἀποσώση κανένα του ἱστορικὸ. Θέλει καὶ τὸν ὕπνο του ὁ χριστικνός. Στὶς ἔντεκα ποῦντο σηκώνεται ἀπὸ τὴν πολθρόνα του καὶ μὲ ἀποχαρετᾶ. Μὰ ὅταν τὸ φέρῃ ὁ λόγος, ξέρει νὰ σοῦ πῆ καὶ κανένα γουστόζικο ἀνέκδοτο. Θυμᾶται τὰ παιδικήσια του, τὰ περασμένα, τὰ νοστιμέδετα, σοῦ δίνει ὄρεξη, τὰ νοστιμέδεσαι καὶ σύ.

Ἐκείνη τὴ βραδειά, μιλούσαμε γι' ἀδιάφορα πράγματα, γιὰ τὸ ἓνα καὶ γιὰ τᾶλλο.

—'Αλήθεια, λέει, διάβασα, ἔτυχε νὰ διαβάσω προχτὲς μιὰ ἐπίκριση γιὰ ἓνα σου βιβλίο, στὸ . . .»

Ο ΝΟΙΜΑΣ

καὶ μοῦ εἶπε τὸν τίτλο ἑνὸς γνωστοῦ γερμανικοῦ περιοδικοῦ.

—«Φαντάσου, τοῦ ἀποκρίνομαι, πὼς τᾶκουσα κι ἀκόμη δὲν κατώρθωσα νὰ διαβάσω τὴν ἐπίκριση.»

—«Δὲν ἀπορῶ. Συνηθίζει κανεὶς. Κοντέβουνε μάλιστα μῆνες ποῦ δημοσιέφτηκε, δίχως βλέπω νὰ σὲ μέλῃ. Νὰ εἴσουςε πὶδ νέος, θὰ τὴν ἄρπαξες, θὰ τὴ διάβαζες ἀμέσως.»

—«Τί τὰ θέλεις ; Δὲν πρόφτασα.»

—«Δὲν πρόφτασες ἢ δὲν ἴδρωσέ τᾶφτί σου. Πέρικσε ὁ καιρός. Ὅλα, φίλε μου, μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ξεχάσῃ, ὡς καὶ τὴν πρώτη του τὴν ἀγάπη. Ποτέ του δὲν ξεχνᾷ τὴν πρώτη ἐπίκριση γιὰ τὸ πρῶτο του τὸ βιβλίο !»

'Ο Ἄλεξάντρ Ἰβάνοβιτς χαμογέλασε. Κατάλαβα πὼς πάλε κάτι θὰ θυμήθηκε, ποῦ γύρεθε νὰ βρῆ τρόπο νὰ μοῦ τὸ δηγηθῇ. Δώστου πιά καὶ γὼ κάρβουνα στὴ φωτιά.

—«Γιὰ τί ἀγάπη καὶ γιὰ τί ἐπίκριση μιᾶς ; Γιὰ καλή, γιὰ κακὴ ἐπίκριση ; Γιὰ κακὴ, γιὰ καλὴ γυναίκα ;»

—«Τὴ γυναίκα τὴν καλή, ματάκια μου, ποῖος τὴ συνορίζεται ; Νομίζει ὁ ἄντρας πὼς εἶναι χρέος τῆς ἢ καλοσύνη. Νομίζει κι ὁ συγγραφέας πὼς τὸ χρέος του κάνει ὁ ἐπικριτὴς, κάνοντας καλὴ ἐπίκριση.» Κ' ἔσκασε στὰ γέλια ὁ Ἄλεξάντρ Ἰβάνοβιτς.

—«Ὅστε κακὴ ἐπίκριση ἐννοεῖς ; Μὰ νὰ μοῦ δώσης τὴν ἄδεια νὰ σοῦ ἀντιπαρατηρήσω, πὼς ἢ παρομοίωση σὰ νὰ κουτσαίνῃ. Μὲ τὴν κακὴ γυναίκα, πόσοι νέοι—καὶ πόσοι γέροι—δὲν τὸ συλλογιστήκανε ἀπὸ τὴν ἀπελπισιά τους νὰ πνιγοῦνε ! Ποῖος τὸ συλλογίστηκε γιὰ μιὰ κακὴ ἐπίκριση ;»

—«Ποῖος ; Νά, ἐγὼ τὸ συλλογίστηκα, μὲ τὰ σωστά μου κιάλας. Πὼς μὲ βλέπεις ἐδῶ, ἀπορῶ κι ὁ ἴδιος.»

—«Ἡ μωρὸ θὰ εἴσουςε—ἢ μωρός.»

—«Εἴμουςε εἴκοσι δυὸ χρονῶ παλληκάρι, τελειόφοιτος τοῦ Πανεπιστήμιου, στὴ Μόσκα. Μὲ εἶχανε διορίσει καθηγητὴ στὸ Γυμνάσιο καὶ καμάρωνα τὸ μαδί μου τὸ φράκο μὲ τὰ χρυσὰ κουμπιά, γιὰτι τέτοια εἶτανε τότες ἢ καθηγητικὴ στολὴ στὰ γυμνάσια.»

—«Σὲ φαντάζομαι. Ὁρατὰ θὰ σοῦ πῆγαινε, μὲ τὸ μπόι σου.»

—«Ἀμέ ; Ὅταν εἶχαμε καμιὰ ἐπίσημη περίσταση, φορούσαμε μάλιστα καὶ σπαθὶ στὸ πλάγι.»

—«Δὲν ἤξερες νὰ τὸ βασιτάξῃς καὶ σοῦ κάμανε τὴν ἐπίκριση ;»

—«Τὸ βασταῖσα περίφημα. Νὰ εἶχα μόνο σπαθί, δὲ θὰ ἔλεγε κανένας τίποτα. Ἐλα δὲ ποῦ εἴκοσι δυὸ χρονῶ ἄθρωπος, ἀποφάσισα καλὰ καὶ σώ-